

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

2020/2

Elgondolkodtató sorok

A piszkos szeneskosár

A történet egy öregemberről szól, aki a hegyek közt élt fiatal unokájával.

Minden reggel a nagyapa korán kint ült a konyhában, és olvasta régi, megviselt Bibliáját. Az unokája, aki ugyanolyan szeretett volna lenni, mint ő, mindenben utánozni igyekezett a nagyapját. Egyik nap megkérdezte, „Papa, én is próbálom olvasni a Bibliát úgy, mint te, de nem értem azt, és amit értek, azt is elfelejtem, amint becsukom. Mire jó a bibliaolvasás?” A nagyapa, aki közben szemet tett a tűzre, csendesen odafordult hozzá, és azt mondta: „Fogd meg ezt a szeneskosarat, menj le a folyóhoz, és hozz egy kosár vizet!” A fiú úgy tett, ahogy mondták neki, bár az összes víz kicsurgott a kosárból, mielőtt visszaért volna a házhoz. A nagyapa nevetett, és azt mondta, „A következő alkalommal egy kicsit jobban szedd a lábad!”, és visszaküldte azzal, hogy próbálja újra. Ezúttal a fiú gyorsan futott, de a kosár csak üres volt, mire hazaért. A szuszból kifogyva mondta nagyapjának, hogy lehetetlen a kosárban vizet hozni, és elindult, hogy vödörrel kerítsen a kosár helyett. Az öregember ezt mondta, „Nem akarom, hogy vödörrel hozd a vizet; én egy kosár vizet kérek. Meg tudod te azt csinálni, csak nem igyekszel eléggé”, ezzel el is indult, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy megnézi, hogyan sikerül a következő forduló. Bár a fiú tudta, hogy lehetetlen, most már csak azért törte magát, hogy lássa a nagyapja az igyekezetét. Megmerítette a kosarat, és futott, ahogy csak tőle telt. Természetesen sokkal azelőtt, hogy elérte volna a nagyapját, a kosár már üres volt. Alig bírt beszélni, „Látod, papa, nincs értelme, ugye te is így gondolod?”. Az öregember azt mondta: „Nézd meg a kosarat!”. A fiú ránézett, és a kosár másfolyen volt. A régi, piszkos szeneskosár helyett egy tiszta kosár volt.

„Fiam, ez történik akkor is, amikor a Bibliát olvasod. Lehet, hogy nem érted, vagy nem emlékszel mindenre, de amikor olvasod, az kívül-belül megváltoztat. Ez Isten munkája az életünkben. Ez az, amit csak Isten tud elvégezni, átalakítani bennünket kívül-belül, és lassan Krisztushoz, a Fiához hasonlók leszünk.

„Játékaidat elvehetik, ruháidat, pénzedet is elvehetik mások. De nincsen olyan hatalma a földnek, amelyik elvehetné tőled azt, hogy a pillangónak tarka szárnya van, s hogy a rigófütty olyan az erdőn, mintha egy nagy kék virág nyílna ki benned. Nem veheti el senki tőled azt, hogy a tavaszi szellőnek édes nyírfaillata van, és selymes puha keze, mint a jó tündéreknek.” *Wass Albert*

„Most tanultam meg, hogy nem arra kérem Istent, hogy teljesítse azt, amit én elterveztem, hanem hogy segítsen megérteni, mi az értelme annak, amit ő tesz velem.”

„A világ tele van olyan dolgokkal, amelyeket nem érthetünk, nem tudhatunk. Ezért nem szabad soha azt mondani valakiről, hogy ez ilyen vagy olyan ember, mert ezt és ezt csinálta. Nem, ezt nem szabad mondani soha. Mert nem lehet tudni, mi mozgatja az embereket. Mi az, ami ide vagy amoda löki... Valami történik, és az egész elfordul erre vagy arra. Az ember sohasem tudhatja, mert amit az ember lát, az semmi. A nagy dolgok úgy történnek, hogy nem láthatja senki más, csak akinek szól.” *Wass Albert*

Ötven felett

Uram, érzem, hogy öregszem! Sejttem, hogy hamarosan az öregek közé tartozom. Te is tudod ezt.

Őrizz meg mindattól, ami miatt az öregeket olyan nehéz szeretni. Őrizz meg a fecsegési hajlamtól! Ne engedd úgy vélni, hogy nekem minden alkalommal és mindenhez hozzá kell szólnom. Segíts belátni, hogy néha talán nincs igazam. Szabadíts meg attól a hiú törekvéstől, hogy én akarjam rendbe hozni mindenkinek a dolgát. Őrizz meg attól, hogy mindennapi életem minden apró-cseprő dolgával másokat untassak. Adj türelmet, ha mások panaszoják el nekem szenvedéseiket,

de pecsételd le számat, ha én szeretném egyre súlyosbodó fájdalmaimat, fogyatékoságaimat kitergetni. És ha mégis beszélek róluk, segíts úgy szólni, hogy szavaimmal a Te kegyelmedet el ne homályosítsam! Tégy késszé segíteni, de add, hogy ne legyek túlbuzgó! Gondoskodjam másokról szívesen, de ne akarjak rajtuk uralkodni!

S végül, ne hagyj elmagányosodni! Szükségem lesz akkor néhány baráttra, néhány jó baráttra, Uram. Hiszen ezt Te is tudod. De mindenekelőtt Rád van szükségem! Formáld ki bennem arcodat! Érlelj meg, és add, hogy örüljek az örök életnek!

„A sötétség a világosság hiánya. Nem lehet összetörni és kilapátolni az ablakon. Sokkal egyszerűbb, ha meggyújtunk egy gyertyát. Tehát nem a rossz, a hiány ellen kell küzdeni, hanem életre hívni a fényt, a saját életünkben és másokéban egyaránt.”

„Lehet úgy is élni, hogy hatalmas zsákokat cipelünk magunkkal. Én azt gondolom, hogy fölöslegesen ne görnyedezzünk mázsás súlyok alatt, mert megnyomorítják életünket. Miért hurcolnék magammal régi sérelmeket, már kialudt kapzsi vágyakat, bűnöket? Tegyük le és tapasztaljuk meg istengyermeki létünk szabad szárnyalását.”

Böjte Csaba

Dsida Jenő: Gyöngék imája

Jó Uram, aki egyként letekintesz
bogárra, hegyre, völgyre,
virágra, fűre, szétmálló göröngyre, -
Te tudod jól, hogy nem vagyok gonosz
csak nagyon-nagyon gyöngé.

Mert pókháló és köd a szív,
selyemszöttes az álom,
pehelykönnyű és szinte-szinte semmi
s én erőtlén kezem
még azt sem tudja Hozzádig emelni.

De azért vágyaim ne dobáld a sárba,
ami az Óceánnak
legdrágább, legkönnyesebb gyöngye!
Hiszen tudod, hogy nem vagyok gonosz,
csak gyöngé, nagyon gyöngé.

Az európai püspökök közös imája a világjárvány idején

Istenünk, Atyánk, világ Teremtője, aki mindenható és irgalmas vagy, aki irántunk való szeretetből küldted el Fiadat a világba, hogy lelkünk és testünk gyógyítója legyen, tekints gyermekeidre, akik Európa és a világ számos részén ezekben a nehéz, zűrzavart és aggodalmat okozó időkben Hozzád fordulnak, mert erőre, megszabadításra és megnyugvásra van szükségük, szabadíts meg minket a betegségtől és a félelemtől, gyógyítsd meg a betegeinket, adj vigasztalást a családjaiknak, bölcsességet a döntéshozóknak, erőt és jutalmat az orvosoknak, ápolóknak és önkénteseknek, és örök életet az elhunytaknak. Ne hagyj el minket a megpróbáltatás idején, de szabadíts meg minden rossztól.

Kérünk Téged, aki a Fiúval és a Szentlélekkel együtt élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Ámen.

Mária, egészség és remény anyja, könyörögj érettünk!

Amikor benne ragadunk a közepében

„Ezért Jézus világosan megmondta nekik: Lázár meghalt. Miattatok örülök, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. De most menjünk el hozzá!” Szegény tanár néni nem tudta elképzelni, mit rontott el. Kislányom arcán egyik percben még az órá jellemző mosoly ragyogott, a másik percben hangtalan könnyek folydogáltak rajta. Harmadik gyermekem érzékeny. Csecsemőként a nap 24 órájában tudott sírni. Óvodásként elsírta magát, ha a bátyja meghúzta a copfját. Elsős korában pedig sírt a vasárnapi iskolában, miközben Lázár feltámasztásának történetét hallgatta.

Az összezavarodott tanár néni félrehívott az istentisztelet után, és bocsánatot kért „valamiért, ami megríkatta Hannát a történet közben”. Megnyugtattam, hogy tudjuk, kicsi lányom lelke mennyire érzékeny. Később azért megkérdeztem Hannát, miért sírt. Ahogy a tanár néni, én sem értettem, mi okozott neki szomorúságot ebben a történetben, mely inkább ujjongásra készíti az embert, mint könnyezésre.

„Én nem akartam sírni, anya, – magyarázta Hanna – de olyan szomorú volt a történet.” Leguggoltam, hogy kicsi lányom szemébe nézhessek. „Édesem, Lázár története egyike Jézus legnagyobb csodáinak.” „Igen, tudom – értett egyet Hanna – De nagyon sajnáltam a lányokat. Elképzeltem, hogy érezném magam, ha engem hagyna így cserben Jézus.” „De, Hanna –

csodálkoztam –, te tudod, hogy végződik a történet. Jézus megjön, és mindent rendbe tesz. A lányok visszakapják a testvérüket, és boldog örömmünnepet ülnek!”

Kislányom keserveset sóhajtott, és halkán így válaszolt: „Attól még, hogy tudod a végét, a közepe fájhat.”

Mellbevágott, mekkora igazság hangzott el, és hirtelen megértettem a könnyeit. Kislányom benne ragadt „a közepében”. Ott állt a sír mellett, és a lányokkal együtt siratta testvérüket, aki élettelenül feküdt a sírban.

Én is jártam már így. És talán te is, ha volt már sérült szakasz életutadon. Benne vagyunk a közepében, amikor Istenhez kiáltunk, és nem tudjuk, hallja-e a kiáltásunk. Benne vagyunk a közepében, amikor üvöltenek a kétségek, és hallgat a Megváltó. Benne vagyunk a közepében, amikor az életnek nincs értelme, a hit ostobaságnak tűnik, és szünni látszik a remény. Mikor beüt egy betegség, megcsal egy jó barát, csalódást okoz a társunk, lázad a gyermekünk. Ilyenkor nehezen hisszük el, hogy még jó vége lehet a történetnek.

Talán épp itt tartasz, lábad beleragadt a sárba a sír mellett, ahova minden reményedet és álmodat eltemették. De az, hogy benne vagyunk a közepében, nem csak fájdalmat jelenthet. Lehetőséget is rejt. Az a középső rész a kivirágzó hit gazdag talaja lehet. Ott, középen dönthetjük el, mit hiszünk Jézusról – függetlenül a körülményeinktől. Jézus még nem vitte végbe a csodát, mikor Márta már döntött: „Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön” (Jn 11,27b).

Látod már? Nem azzal jutunk túl a közepén, ha átírjuk a történetet. Akkor éljük túl, ha lehorgonyozunk Annál, akinél már ott a tökéletes véggel rendelkező forgatókönyv.

Mert az élet innenső oldala csak a csodát megelőző jelenet. És ha hiszünk Jézusban, tudjuk, hogy boldog vége van a történetnek. Drága Jézus, itt vagyok, bennragadva, és nagyon fáj. De hiszem, hogy Te vagy a feltámadás és az élet. Segíts, hogy a hitet válasszam a félelem helyett. Újítsd meg reményemet a történet dicsőséges végében. Ámen.

A Jézus-ima

egy egyszerű mondat, amelyet folyamatosan ismétél magában az imádkozó ember: **„Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam bűnösön!”** Olyan belső imáról van szó, amit a hétköznapi cselekvések közben éppúgy lehet gyakorolni, mint egy templomban töltött csendes óra alatt.

Sík Sándor

Ments meg Uram!

A virágtalan, gyümölcsstelen ágtól,
A meddőségtől, lanyhaságtól,
A naptalan és esőtelen égtől:
Ments meg Uram a szürkeségtől!

Édes az ifjak méntás koszorúja,
Fehér öregek aranyos borúja,
Virága van tavasznak, télnek:
Ne engedj Uram, koravénnek!

Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre, se hátra.
Tartsd rajtam szent, nyugtalan ujjad,
Ne tórd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram, megülednem,
Sem eszmében, sem kényelemben.
Ne tórh megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyani többre kis mái magamnál.

Ha jönni talál olyan óra,
Hogy megzökkenne vágyam mutatója,
Kezem kezedben ha kezdene hülni,
Más örömén ha nem tudnék örülni,
Ha elapadna könnyem a más bűnén,
A minden mozgást érezni ha szűnném,
Az a nap, Uram, hadd legyen a végső:
Szabadíts meg a szürkeségtől!

Imádság a barátaimért

Atyám, őrizd, óvd a bajtól azokat, akiket különösen szeretek! Úgy vigyázz rájuk, mint az én szívemre, melyben nevüket őrzöm! Tartsd tőlük távol a kísértéseket, és térítsd őket arra az útra, amely a Te dicsőségedbe vezet! Ha szívüket a bánat nyomja, tedd őket kitartóvá! Tudjanak bízni, remélni segítő, megszentelő kegyelmedben! Adj nekik nyugodt éjszakát, zavartalan álmot, reggel pedig újra rajtuk pihenjen tetszésed. Élvezzék a föld örömeit, amelyeket a tiszta lelkek számára készítettél, és vezesd őket egyszer országodba, hogy ott egyesülve a szeretetben együtt dicsérhessük szent Neved mindörökké! Ámen.

10 GYEREKES TÖRTÉNET

Vendégségbe készültünk a férjemmel, és kislányunk érdeklődve nézte, ahogy apja felveszi a szmokingját:

- Apa, ezt a ruhát nem kellene felvenned! - szólalt meg. -

Miért nem, kicsim? - kérdezte a férjem.

- Tudod, másnap reggel mindig fáj tőle a fejed!

Ágyba dugtam a három és ötéves lányaimat. Átöltöztem egy régi melegítőalsóba és kinyúlt pólóba, majd bementem a fürdőszobába hajam mosni. Ott is hallottam, hogy veszekednek.

Egy ideig hallgattam, majd törölközőt csavartam a fejemre, berontottam a szobájukba és leordítottam őket. Útban visszafelé még hallottam, ahogy a hároméves megkérdezi nővérét:

- Te Réka, ez meg ki volt?

A kislányomnak egy régi kulcsot adtam játszani.

- És hol az ajtó, amit nyitni lehet vele? - kérdezte.

Azt feleltem, hogy fogalmam sincs. Ő csodálkozva végigmért, és megjegyezte:

- A kulcsot szokták elveszíteni, nem az ajtót.

Az üzletközpont egyik boltjában hatéves egypetéjű ikerunokahúgaimat lenyűgözte a számukra elérhető magasságban elhelyezett sok színes hajpánt és csatt. Egyiket a másik után próbálták fel, de hamarosan csalódottan állapították meg, hogy nincs tükör, amiben megnézhetnék magukat. Végül egyikük ráadott az ikertestvérére egy ugyanolyan csillogó hajpántot, amelyet már a saját fejére is föltett. Aztán azt mondta: -

Maradj nyugton, hadd lássam, hogy áll nekem.

Fiatal kolléganóm húga még óvodás volt, amikor a tűzoltóság oktatást tartott az oviban. A bemutató után a tűzoltó feltette a következő kérdést:

- Gyerekek, mit csináltok, ha ég a kabátotok?

Megszólalt az egyik kisfiú:

- Nem veszem fel!

Valamelyik nap ebéd után az apám elment fogat mosni, és a kisfiam is vele tartott. Miután látta, hogy a nagyapja kiveszi a felső fogsorát és megmossa, majd ugyanezt teszi az alsó fogsorával, azt kérdezte:

- Nagyapa, a nyelvedet is ki tudod venni?

Négyéves unokaöcsém, Feri szép rajzot készített a nagymamájának, és nagyon szeretne volna megmutatni neki. Mivel a fürdőszoba ajtaja nyitva volt, Feri benyitott - éppen akkor, amikor a nagyfi csuromvizesen, anyaszült meztelenül kilépett a zuhany alól. A kisfiú végigmérte, majd tárgyilagosan megállapította:

- Nagyfi, szemüvegben jobban nézel ki!

Egyik nap az iskolában egy fényképész csoportképet készített az osztályról. A tanító néni megpróbálja rávenni a gyerekeket, mindenki vegyen a képből.

- Képzeljétek el, milyen jó lesz, ha majd felnőtök, előveszitek a képet és azt mondjátok, itt van Judit, ő orvos. Ez meg Gábor, ő autószerelő.

Hátulról egy vékonyka hang:

- És itt a tanárnő, ő meg halott.

A fiam kérdezte négyévesen, mikor a lányomat hazahoztuk a szülészetről... (errefelé az a szokás, hogy egy kis vászondarabra felírják a babák nevét és a csuklójára kötik).

- Apu, mikor vesszük már le róla az árcímkét?

Négyéves fiam sehogy sem boldogult a köhögés elleni szirupja kupakjával, és végül azt kérdezte:

- Miért nem tudom én ezt kinyitni?

- Mert biztonsági zár van rajta, hogy gyerekek ne tudják kinyitni - feleltem.

Még egyszer próbálkozott a kupakkal, aztán azt kérdezte:

- De honnan tudja, hogy én gyerek vagyok?

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.
Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész. Vác, Migazzi tér 1. ✉ H-2600 Vác, Pf. 167.
☎ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu fb: www.facebook.com/korhazlelkesz